

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

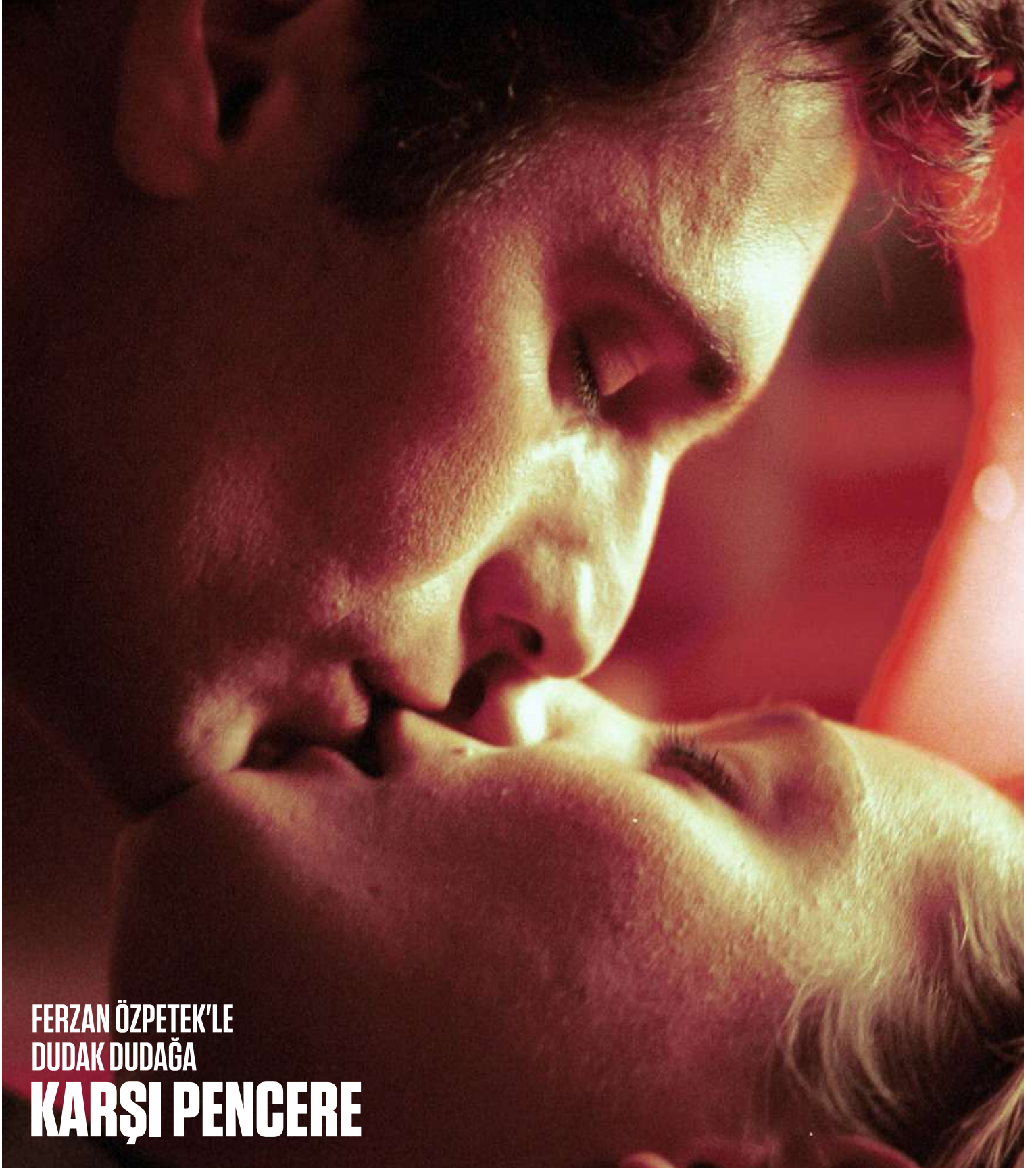
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



FERZAN ÖZPETEK'LE
DUDAK DUDAĞA
KARŞI PENCERE

BAZEN İLK AŞKLAR İKİNCİ BİR ŞANSI HAK EDER

ROMA'DA AŞK BAŞKADIR

ALL ROADS LEAD TO ROME

SARAH
JESSICA PARKER

RAOUL
BOVA

CLAUDIA
CARDINALE

ROSIE
DAY

VE

PAZ
VEGA

SİNEMALARDA

SİNEMA DÜNYASINDAN ORTAYA KARIŞIK

TÜRKİYE BELKİ DE KURTULUŞ SAVAŞI'NDAN BERİ EN REZİL GÜNLERİNİ YAŞIYOR. HER GÜN NEREDE BOMBA PATLAYABİLECEĞİNE DAİR PAPATYA FALLARI AÇAR HALE GELDİK. BU KASVETLİ GÜNDEM ÜZERİMİZE KARABASAN GİBİ ÇÖKMÜŞKEN, BİRAZ OLSUN KAFAMIZI DAĞITABİLMEK

hiç kolay değil. Yine de, sinema dünyasından derlediğimiz ilginç haberlerle biraz Türkiye gündeminden uzaklaşmaya çalışalım.

Hollywood'da bir süredir "Ölümsüz Aşk" (The Crow) bir yeniden çevrim yapılmaya çalışılıyor ama proje yıllardır yılan hikayesine döndü. Çok uzun süredir filmin haklarının kimde olduğuna dair bir hukuki belirsizlik var. En son Relativity'nin iflasını açıklaması bu belirsizliği iyiden iyiye arapsaçına çevirdi. Projeye son atanan Corin Hardy de yönetmen koltuğundan şimdilik kalktı.

Son çektiği filmlerle eski saygın günlerinden hızla uzaklaşan Michael Mann kariyerinin en iyi filmine bir 'prequel' çekerek vaziyeti kurtarmanın derdine düşmüş durumda. Hangi film o? Elbette "Büyük Hesaplaşma" (Heat). Vincent Hanna, Neil McCauley ve filmdeki diğer karakterlerin geçmişlerine tanık olacağız anlaşılan.

Eski defterleri karıştıranlardan biri de Steven Spielberg. "Indy 5" için düğmeye basıldı ve görünüşe göre an itibarıyla Harrison Ford'un tereddütleri giderilmeye çalışılıyor. Olmazsa, Chris Pratt veya Bradley Cooper'la genç bir Indy üzerinden yepyeni bir maceraya başlanacak. En azından söylentiler bu yönde. Dördüncü filmin karışık tepkiler alması beşinciye de netameli hale getirmiş durumda. Hayranlar beşinci filmin isminin ne olabileceğiyle ilgili Twitter'da sağlam geyik döndürüyorlar.

Son haberimiz ise Anadolu Ajansı menşeli. Son yıllarda ortaya koyduğu eserlerle kendisi de alkış toplamaktan uzak bir performans sergileyen Osman Sınay çekilecek olası Mevlana filmini kesinlikle bizim çekmemiz gerektiğini söylemiş. "Mevlana filmi çekmek için önce Müslüman, sonra da Türk olmak lazım" demiş. "Yani Müslüman olmayan birisi Mevlana filmi çekemez bence. Çekmesi de yanlış olur" diye de eklemiş. Ülkemizde vicdansızlığın zirveye tırmandığı şu günlerde belki bir Mevlana filmine ihtiyacımız var gerçekten de ama son dönemde Müslümanlar ve Türkler bu topraklarda bu filmi çekmeyi hak edecek icraatlara imza atmadılar ne yalan söylemeli.

Ne yapalım? Söz yine döndü dolıştı, ülkemize geldi!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAC oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com
MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM** ERKUT TERLİKSİZ
HTML UYGULAMA BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** FIRAT ATAÇ, CAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, ALİ ERCİVAN, HİLAL ÇETİNDER, JANET BARIŞ, CUMHUR CANBAZOĞLU,
ERMAN ATA UNCU, TUNCA ARSLAN, KAAAN KARSAN, SUZAN DEMİR, OLCAN ÖZYURT **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Kod 999 (Triple 9); Seni Şimdiden Özledim (Miss You Already); Mükemmel Bir Gün (A Perfect Day); Ölüm Ve Ötesi (El Cadáver De Anna Fritz); Olaylar Olaylar; Kung Fu Panda 3; Şeytan Tüyü.

21 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

22 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, köşesinin ilgiyle okunan serisi İslami Sinemanın Çıkmazı'na devam ediyor.

24 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Ferzan Özpetek sineması Hitchcock'a göz kırparsa: "Karşı Pencere" ... Burak Göral imzasıyla.

26 ESRAR PERDESİ

21. Türkiye-Almanya Film Festivali'nde neler oldu şöyle bir bakıyoruz.

28 DÜZENBAZ

Seslendirme sanatçısı Adalet Cimcoz üzerine bir dizi olsaydı... Erman Ata Uncu imzasıyla.

30 TOPAZ

Robert S. McNamara anlatıyor, Errol Morris kaydediyor: "100 Yılın İtirafı" ... Kaan Karsan imzasıyla.

32 GENÇ VE MASUM

Akbank Kısaları'nda vicdani ret üzerine düşündürücü bir kısa film: "Ret" ... Suzan Demir imzasıyla.

34 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.



HITCHCOCK'UN BUGÜNE KADAR
ANLATTIĞI EN İYİ HİKAYE

WES ANDERSON
OLIVIER ASSAYAS
PETER BOGDANOVICH
ARNAUD DESPLECHIN
DAVID FINCHER
JAMES GRAY
KIYOSHI KUROSAWA
RICHARD LINKLATER
PAUL SCHRADER
MARTIN SCORSESE



Bir KENT JONES Filmi

HITCHCOCK TRUFFAUT

YAKINDA SİNEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

wearefabula.com

fabula-

arada
pencere

artline
films

arte

cinema

m

#HITCHCOCKTRUFFAUT

KOD 999



ORJİNAL ADI Triple 9

YÖNETMEN John Hillcoat

OYUNCULAR

Casey Affleck, Chiwetel Ejiofor,

Anthony Mackie,

Woody Harrelson, Kate Winslet,

Teresa Palmer

YAPIM 2016 ABD

SÜRE 115 dk.

DAĞITIM Chantier

**ODAĞINA BELLİ
BİR KARAKTERİ
YERLEŞTİRMEDE
KONTROL DIŞI
GÖRÜEN SENARYO,
O AN KİMIN YAŞADIĞI
DAHA İLGİ ÇEKİCİYSE
'ONUNLA BİRLİKTE
YÜRÜYOR'.**

KİMİZ FRAGMAN SEYRETME KONUSUNDA CİDDİ ANLAMDA İNCE HASTALIĞA KAPILMIŞIZDIR, KİMİZ İŞE BEKLEDİĞİMİZ FİLMİN PERDEDE AKMAYA BAŞLADIĞI ANDA İÇİNDE OLABİLMEYİ TERCİH EDER. BAZEN DE KULAĞINIZA BİR ŞEYLER çalınsa da ne olduğu konusunda yeterli bilgiye sahip olmadığınız bir filmin fragmanını izler ve o filmi 'izleme listenizin' en üst sıralarına konumlandırabilirsiniz. "Kod 999", üçüncü seçeneğin örneklerinden. Hollywood'un A listesi oyuncularıyla popüler televizyon figürlerini içinde barındıran kalabalık kadrosunu deli işi bir kaosu derinliklerine salan ve yönetmeni John Hillcoat'un 'en sonunda' kariyer vurgununu yapabileceğini haber eden cinsten.

Sağlam kadrolarla çalışmayı alışkanlık edinen Hillcoat'un, "Kanlı Teklif" (The Proposition), "Yol" (The Road) ve "Kanunsuzlar"ı (Lawless) kapsayan 'iddialı proje' döneminin açıklamakta güçlük çekilen, muğlakta kalınan bir olmamışlığı var. İşin görsel yönüne yaklaşımındaki özeni, karakterlerinin motivasyonlarına getirilen yorumlarla eşit düzeyde görmek neredeyse imkansız. Atmosferin baskın olduğu sinema anlayışında, filmlerinin 'tam anlamıyla' iyi olmasını sağlayacak merkezi fikre yoğunlaşmayı bir türlü başaramıyor. Bu açıdan yaklaştığımızda "Kod 999"a en yakın duran filmi 2012 yapımı "Kanunsuzlar" kuşkusuz. Bir araya getirilmesi oldukça güç bir kadronun, nereye savrulduklarını anlayamadığımız karakterlere hayat vermesinin en yakın zamandaki tezahürü. Peki Hillcoat, "Kanunsuzlar"da yaptığı hatalardan arınmış mı? Ne yazık ki Batı yakasında değişen bir şey yok.

"Kod 999", 'son işlerini yapma konusunda şantaja uğrayan hırsızlar' çıkış noktasını kullanıyor. İşin içine ikili oynamanın, çürümüş polislerin ve Rus-Yahudi mafyasının boca edildiği, alt tür olarak soygun filmi kalıplarına yakın duran film, tıpkı "Kanunsuzlar"daki gibi karakter çokluğundan muzdarip.

Eski Özel Kuvvetler mensubu Michael (Ejiofor) ve geçmiş ya da günümüzde güvenlik-adalet kavramının bir köşesinden tutmuş, polis/

eski polislerden oluşan profesyonel soygun takımı, iplerini Irina Vlaslov'un (Kate Winslet) ellerine vermiş durumdadır. Herkes kendi işini yapadursun, yaşanacak bütün olaylar aile temelli. Michael, kardeşinden çocuk sahibi olduğu Irina ne derse yapmak durumunda zira çocuğunu görmesi buna bağlı. Irina, tecritte tutulan sevdiceğini özgürlüğüne kavuşturmak ve hali hazırdaki suç imparatorluğunu büyütme istiyor. Çetenin içinde de kendini kardeşine borçlu hissedenler, kendini ispatlamak isteyenler girila gidiyor. Öte yandan sert çocuklarımız dedektif Allen (Woody Harrelson) ve memur Chris (Casey Affleck) de filmin 'işini iyi yapan' polisler kontenjanını dolduruyorlar. Bu ikisinin amcaoğlu olması döngüyü tamamlıyor.

Filmde olan biteni anlatırken karakterlerin isimleri ya da o karakterleri canlandıran oyuncular yerine 'çürümüş polis 1', 'çürümüş polis 2' şeklinde tanımlamalar yapmak daha doğru belki de. Zira belli aralıklarla ipin ucunu kaçıran hikaye tam bir güven eksikliği hissiyatına dayanıyor. Odağına belli bir karakteri yerleştirmeme konusunda kimi zaman planlı kimi zaman kontrol dışı görünen senaryo, o anda kimin yaşadığı an daha ilgi çekiciyse 'onunla birlikte yürüyor'. Tahmin edilebilirlik konusunda işleri zora sokan ve avantaj sağlayan bu gidişat, aynı zamanda dağınıklığın da asıl sebebi.

Eldeki oyuncular, vasat sayılabilecek hikayenin içine kendi öz iradeleriyle bıraktığınız takdirde dahi herhangi bir yönetmenlik dokunuşu olmaksızın gidilebilecek bir yol bu. Hillcoat'un Nicolas Karakatsanis'in görüntü yönetmenliğini arkasına alarak yarattığı kaotik, pis, tehlikeli atmosfer, sağlam film çekmenin 'tek' unsuru değil. Herkesin inanılmaz bir hızda bir araya gelip yine aynı hızda birbirinden uzaklaşmasının altında yatan etmenlerin amiyane tabirle 'boşvermişlikle' perdeye yansımaları hayal kırıklığı yaratıyor. Belli başlı delillerin, olabildiğine basit çözümlemelerle filmin yönünü değiştirdiğini ve filme adını veren





SUÇ DRAMASI OLMANIN İKİLEMİNİ KULLANAMAYAN “KOD 999”, AÇGÖZLÜLÜK, İHANET, İYİ/KÖTÜ KARMAŞASI ÜZERİNE KALICI ÇIKARIMLAR YAPAMIYOR.

999 polis kodunun bu denli mantık dışı bir anlama geldiğini öğrenmek ise cabası. Büyük finalin altında yatan ‘999 bir polis memurunun vurulduğu anlamına gelir ve tüm teşkilat polisin vurulduğu bölgeye yönlendirilir’ kuralı ve bu kuralın getireceği muhtemel avantajlar üzerine kurgulanan sallantılı final sekansları, inandırıcı olmanın yakınından geçemiyor.

Suç draması olmanın beraberinde getirdiği ikilemleri layığıyla kullanamayan “Kod 999”, açgözlülük, ihanet ve iyi/kötü karmaşası üzerine akılda kalabilecek çıkarımlar yapamıyor. Bunun yerine örneğini kısa zaman önce gördüğümüz “Spotlight” gibi ‘uyum emsali’ kadro yardımıyla mevzuyu kotarmayı seçip, bahsettiğimiz uyumun her baba yiğidin harcı olmadığı gerçeği altında eziliyor. Hillcoat, erkek egemenliğin

hüküm sürdüğü filmlerinin içinde Charlize Theron ve Jessica Chastain’i heba ettiği gibi mafya tipolojisini değiştirme konusunda büyük fırsatı kullanamayıp Kate Winslet’ı da etkisiz bırakıyor. Michael Mann’ın muhteşem suç draması “Büyük Hesaplaşma”nın (Heat) yanına konumlanmak isterken en fazla David Ayer imzalı sayısız deneme kadar değerli olabilen “Kod 999”, yönetmenin iyi senaryoyu muazzam bir filme dönüştürebilecek yetenekte değil, kötü senaryoları vasat üstü hale getirebilen ‘geleceğe dair umut’ olduğunu bizlere hatırlatıyor.



Kadrosunun da ağırlığıyla akıp gidiyor.



Casey Affleck çok kötü sakız çiğniyor.

Jacques Rivette

ve Yeni Dalga'nın Öyküsü

Hasret: İstanbul'un Hayaletleri

10 Raund: Marvel mı yener DC mi?

Yuvarlak Masa Tartışması: Mustang

Beş Maddede Jim Jarmusch

Born in Flames: Radikal Feminist Distopya

Kült yönetmen Tom Kalin ile söyleşi

+ ÖZEL EK: KORKU YILLIĞI 2015

+ HEDİYE AFIŞ: HATIRALARIN MASUMİYETİ



Altyazı
www.altyazi.net AYLIK SİNEMA DERGİSİ

MART SAYISI BAYİLERDE



SENİ ŞİMDİDEN ÖZLEDİM

BRONTË KARDEŞLERDEN EMILY’NİN TEK ROMANI “UĞULTULU TEPELER”, ÂŞİK KAHRAMANLARININ ÇOCUKLARININ YILLAR sonra birbirine âşık olduğu, kuşaklar boyu bir romantik hikaye anlatır. Oldukça duygusal ve etkili bir eserdir, İngiliz edebiyatının bir klasiği sayılır. Victoria dönemi kültürü, sosyal, sınıfsal yapısına eleştiriler yöneltir. Birkaç kez sinemaya da uyarlanmıştır. Yazarın yaşamöyküsü de genellikle “Uğultulu Tepeler”in yarattığına benzer duygularla anılır, genç yaşta ölmüş olması, sağlığında müstear isimle yayımlanan romanının ablası (“Jane Eyre”in yazarı) Charlotte Brontë tarafından yayına hazırlanması...

“Seni Şimdiden Özledim”in romanla bağı, kadın kahramanlarının arkadaşlığını açıklarken onu baş köşeye koymasından, sık sık ismini anmasından ileri geliyor. Konusunun pek alakası yok, günümüzde geçen, badireler anlatan bir arkadaşlık hikayesi anlatıyor. Bunu pek yaratıcı bir şekilde de yapmadığından başka birçok romana ya da filme benzetmeye müsait. Ama duygusu bir miktar andırıyor. Ahlaka bir ara kadının açısından bakması, cinselliği duygusallığa yedirişi bakımından, en çok. Pek öyle ince detaylarla derin okumalara açık bir yapıttan söz etmiyoruz nihayetinde. Konusu dolayısıyla duygusu kuvvetli, içeriği ise pek o kadar kuvvetli olmayan bir film. Kadın seyirciyi ‘kolayca’ çekecek unsurları bir araya getiren ticari bir girişim daha çok, “Uğultulu Tepeler” de bu hesapla çağırılmış olmalı.

Milly (Toni Collette) ve Jess (Drew Barrymore) iki yakın arkadaştır. Amerikalı Jess’in Londra’daki okula geldiği ilk günden beri pek yakındırlar. Birlikte çeşitli maceralar yaşamış, artık iş gücü sahibi olmuşlardır. Milly genç evlenip iki çocuk doğurmuştur, Jess’in de mutlu olduğu bir ilişkisi vardır. Filmin henüz başlarında Milly’nin kanser olduğu ortaya çıkar. Tabii Jess hep arkadaşının yanındadır, kocası, çocuklarıyla ilişkileri, tedavisi... Bir yandan da Jess çocuk sahibi olmaya çalışmaktadır. Milly’nin kocası Kit (Dominic Cooper) başlarda anlayışlı bir koca olarak ortaya çıkar. Ortalarda

epey sevimsiz bir dönemi olur. Milly zor birine dönüşür, önce kocası ve annesi Miranda (Jacqueline Bisset) için. Jess de dayanamaz. Koparlar. Sonunda herkes birbirini affedecek ve hüzünlü olsa da, rahatlatıcı bir sona hep birlikte ulaşılacaktır.

Filmin tuhaf bir tat bırakması, karakterlerine farklı olaylarda farklı tepkiler verdirirken seyirciyi ikna etmeye çalışmamasından kaynaklanıyor. Destekçi ve anlayışlı koca, bir akşam dünyanın en anlayışsız ve soğuk adamı gibi davranabiliyor. Seyirci Milly’yi kolayca affedebilecekken, film bizi ille de kahramanının saçmaladığına katılmaya çağırıyor. Erkeklerin bencilliği üstüne bir film olacak kadar malzemesi var, ama faturayı kadınlar aralarında paylaşıveriyor. Bu da her sahne başka bir karakterin hikayesiymiş gibi bir tuhaflığa sebep oluyor.

Olan biten, biraz yüzeysel ve bildik. Bir yanda kanser, özellikle de çocuklara ne olacağı, memelerin alınması gibi unsurları, duygusallığın en yoğun olduğu kısmı. Bir yanda, çocuk sahibi olmayı çok isteyen kadın. Kanser arkadaşı nedeniyle hamileliğe sevinememekten şikayetçi mızımız koca. Kariyerine düşkün, ilgisiz anne. Evlilik dışı ilişki ve karşısında alınan son derece ahlakçı tavırlar. Benzerlerine çokça rastlanan, beklenebilir daha birçok detay sayılabilir. Aslında işler karmaşılaşmadan, sadece iki kadın karakterin dostluğu değil, Milly ile Kit, Jess ile Jago arasındaki karı koca ilişkisi çok sempatik. Diyaloglar sadece esprilerden oluşuyor ve başta çok sahici gelmesi de, sahiciliğini yitirmesi de bundan sanki. Klasik bir İngiliz romanının adı anılsa da aslında yönetmenin en bilinen filmi “Alacakaranlık”a, yüzeysel ve tutarsız karakterlerinin kabaran cinselliği bakımından benzetmek daha kolay. Ağlama garantili, neredeyse.



Toni Collette ve Drew Barrymore’un enerjisi insanı çekiyor.



Yine de kimsede yeni bir şey yapma cesareti yok.



ORJİNAL ADI Miss You Already
YÖNETMEN Catherine Hardwicke
UYUNCULAR Drew Barrymore, Toni Collette, Dominic Cooper, Paddy Considine, Jacqueline Bisset
YAPIM 2015 İngiltere
SÜRE 112 dk.
DAĞITIM TME (Tanweer)

OLAN BİTEN, BİRAZ YÜZEYSEL VE BİLDİK. BİR YANDA KANSER, ÇOCUKLARA NE OLACAĞI, MEMELERİN ALINMASI GİBİ UNSURLARI, DUYGUSALLIĞIN EN YOĞUN OLDUĞU KISMI.

MÜKEMMEL BİR GÜN

★★★★

ORJİNAL ADI A Perfect Day

YÖNETMEN Fernando

León de Aranoa

OYUNCULAR Benicio Del Toro,

Tim Robbins, Olga Kurylenko,

Mélanie Thierry, Fedja Stukan,

Eldar Residovic

YAPIM 2015 İspanya

SÜRE 106 dk.

DAĞITIM M3 (Mars)

**FİLM GERÇEKTEN
ÇARPICI BİR
SAHNEYLE AÇILIŞINI
YAPIYOR. BİR KUYUNUN
DİBİNDEN İZLEDİĞİMİZ
KAREDE, YAVAŞ
YAVAŞ YÜKSELEN
BİR KARARTI
GÖRÜYÖRÜZ.**

1990'LARIN İLK YARISINDA AVRUPA'NIN DOĞUSUNDA; BALKANLAR'DAKİ KORKUNÇ SAVAŞ TÜM DÜNYA TARAFINDAN HAYRET VE KAYITSIZLIKLA İZLENİRKEN AKLA HAYALE GELMEDİK ACILAR YAŞANMIŞ, BATI MEDENİYETİNİN BURNUNUN DİBİNDE yapılan katliamlara kimse müdahale etmemişti. 1940'lardaki Nazi Almanyası'nın psikopatlığını aratmayan bu 90'lardaki dehşet, geride acıyla terbiye edilmiş, yıllar yılı yaşadıkları travmayı üzerinden atamayacak insanlar bıraktı. Komşunun komşuyu gözü dönmüş şekilde hunharca katlettiği bu savaş, sinemaya da birçok kez yansıdı. "Mükemmel Bir Gün" de o filmlerden biri.

2002'de çektiği "Güneşli Pazartesiler" (Los Lunes Al Sol) ile işçi sınıfının dünyasına hepimizi ortak ederek beklenmedik bir çıkış yakalayan Fernando León de Aranoa, aşağı yukarı benzer bir lezzet yakaladığı "Mükemmel Bir Gün"le bizi 1995 yılına götürüyor. Barış görüşmelerinin başladığı, ateşkesin nihayet sağlandığı ama insanların halen 'normalleşemediği' günler... Gönüllü bir yardım ekibinin yaklaşık 24 saat içerisinde yaşadıklarına tanıklık ederken, öte yandan arka ve ön planda savaşın yol açtığı tahribatı, insan denen canlının nasıl en 'aptal' yaratığa dönüşebildiğini görüyoruz.

Film gerçekten çarpıcı bir sahneyle açılışını yapıyor. Bir kuyunun dibinden izlediğimiz karede, yavaş yavaş yükselen bir karartı görüyoruz. Öldürülüp kuyuya atılmış şişmanca bir adamın cesedidir üzerimizden kalkan... Gönüllü ekipten Mambrú (Benicio Del Toro), Sophie (Mélanie Thierry) ve Damir (Fedja Stukan) görevi tamamlayamadan ip incelir ve kopar. Yeniden kuyuya düşen ve her geçen saat suyu kirletip kullanılamaz hale getiren bu cesedi başka bir ip bularak tekrar yukarı çıkarmak gerekmektedir. Ekibe katılan B (Tim Robbins) ve Katya'nın (Olga Kurylenko) da yardımıyla her



yerde ip ararlar. Yolda yanlarına aldıkları küçük Nikola (Eldar Residovic) harabeye dönmüş evlerinde ip bulabileceklerini söylediğinde, hep birlikte yola düşerler.

Üzeri inek ölüsüyle kapatılan mayınlı yollar, cesedin kuyudan çıkarılmasını istemeyen insanlar, komşular tarafından bir daha sahipleri geri gelemesin diye tüpgazla havaya uçurulmuş evler, ağaçlardan sallanan cesetler, yan yana dizilmiş çocuk mezarlarının göze sokulmadan ama en çarpıcı haliyle yansıtıldığı film, bizi sanki 1995 yılında o coğrafyada 'boğucu' bir gezintiye çıkarıyor.

İlk yarım saat ne olup bittiğini anlamaya çalışırken yer yer boşluğa ve hatta sıkıcılığa düşen "Mükemmel Bir Gün", bu kısmı atlattıktan sonra birden sihirli bir değnek değmişçesine açılıyor ve akmaya başlıyor.



Paula Farias'ın romanından uyarlanan film, bir yandan yaşananları çarpıcı örneklerle kayıt altına alırken, öte yandan mizah duygusunu da öne çıkarıyor. Bilhassa gecenin karanlığında önlerine çıkan inek leşi/mayın karşısında arabalarda sabahladıkları sahnede, karakterlerle daha bir yakınlaşıp, ikili diyaloglarına tanıklık ediyoruz. Bu konuşmalarda karakterlerin kim ve neci oldukları, geçmişte yaşadıkları bir parça da olsa berraklaşıyor.

1970'lerin iki unutulmaz klasiği; "Cephede Eğlence" (MASH) ve "Şike" (Catch-22) ile mizah duygusu bakımından akrabalık kurulabilecek olan "Mükemmel Bir Gün", nitekim ismiyle de ters köşe yaparak bu anlamda da o filmlere yakın duruyor. Ve yine onlar gibi savaşın mantıksızlığını, bürokrasinin aptallıklarını komedi sosuyla süsleyerek sonuca ulaştırıyor.

Benicio Del Toro'nun hiç olmadığı kadar sıcak bir enerji yaydığı, hatta 'sevimli' gözüktüğü filmde ağırlık da onda... Tim Robbins biraz daha kenarda kalmayı yeğlerken, Mélanie Thierry duru güzelliğiyle ortalıkta salınıp, arada korkudan çığlık atıyor. Geçen yıl Russell Crowe'un Çanakkale üzerine çektiği meşhur filmi "Son Umut"la (The Water Diviner) bizden biri olup çıkan Olga Kurylenko ise öyküye girdiği andan itibaren çekicilik bayrağını Thierry'den devralıyor. Kimi senaryo zaafalarına karşın diyaloglarla zevahiri kurtaran film, meselesinin ve oyuncularının hatırına izlenebilir.



Yolda ölmüş bir inek gördüğümüzde artık orada 'mayın' olabileceğini biliyoruz.



İlk yarım saatteki gevezelikler ve boş konuşmalar olmasaymış iyiymiş.

**PAULA FARIAS'IN
ROMANINDAN
UYARLANAN FİLM, BİR
YANDAN YAŞANANLARI
ÇARPICI ÖRNEKLERLE
KAYIT ALTINA
ALIRKEN, ÖTE YANDAN
MİZAH DUYGUSUNU DA
ÖNE ÇIKARIYOR.**



ÖLÜM VE ÖTESİ

SINIRLI MEKAN... SINIRLI ZAMAN... BİR MORG, TEK BİR GECE... ÜÇ GENÇ ADAM VE ÖLÜ BİR SİNEMA YILDIZI... "ÖLÜM VE ÖTESİ" sadece bu kadarıyla yola çıkıyor. Dünyaca ünlü İspanyol aktris Anna Fritz'in hayatını kaybettiğini, bir hastanenin soğuk koridorlarından morga doğru taşınan sedyenin görüntüsü üzerine düşen haber anonsları vasıtasıyla öğreniyoruz.

Morg görevlilerinden Pau'nun iki arkadaşı da hastanede o gece. Pau'yu da alıp o gece bir partiye gitmek, alemlere akmak niyetindeler. Pau ise onlara Anna Fritz'in cesedinin orada olduğunu söylüyor. Ve arkadaşları, böyle yıldız bir ismi morgda bile olsa yakından görmek istiyorlar.

Böylece filmin neredeyse tamamının geçeceği ana mekanımıza giriyoruz. Morgda üstleri örtülü yatan cesetlerin arasında biri de ünlü aktrise ait. Üç adamı da çok heyecanlandırıyor Anna Fritz'e bu kadar yakın olabilmek hissi.

Halbuki çıplak bedenleriyle beyaz çarşafın altında yatarken hiç kimsenin diğerinden farkı yok. Ama perdedeki, ekrandaki, sahnedeki yüzleri, bedenleri fetişleştirmek çağımızın hastalıklarından...

Henüz o sabah hayatını kaybetmiş, belki bedeni fazla soğumamış bu ilaheye dokunmak, üstündeki örtüyü alıp çıplak bedenine göz gezdirmek karakterlerimiz için çok heyecan verici.

"Ölüm Ve Ötesi" özellikle ilk bloğunda, ünlüleri gerçeklikten kopuk birer figür olarak gören ve onlara aynı insani değerler üzerinden yaklaşmayan, özel hayatlarına hatta bu ekstrem örnekte bedenlerine bile saygı duymayan, yaygın bir zihniyeti ele alıyor. İnsanların ekranlarda hayranlıkla izledikleri bedenlere, eşit olmayan şartlarda karşılaştıkları takdirde ne denli sapkınca yaklaşabileceklerini gösteriyor.

Pau ve Iván'ın Anna Fritz'in ölü bedenine tecavüz etme arzuları izlemesi zor, oldukça sert bir durum. Ancak gerçek olmadığını, insan ruhunun böyle karanlık noktaları

barındırmadığını söyleyemeyiz. Her vicdanlı Javi'ye karşılık, erkekliğini mutlak güç olarak gören bir Iván veya o Iván'a öykünen zayıf bir Pau var hayatta...

Üç arkadaşın karakterleri arasındaki zıtlıklar, filmi taşıyan çatışmaların da başında geliyor. Ama bu yetmiş dakikalık film aslen yirminci dakika civarındaki büyük sürprizle yönünü buluyor.

Şimdi burada söz konusu sürprizden bahsedecek değilim elbette. Ama filmin ilerlediği yön bu virajla tamamen değişiyor. Dar mekanda çok sıkı bir kedi fare oyunu olarak ilerliyor "Ölüm Ve Ötesi"... Ama bu sırada tematik zenginliğinden feragat edip sıradan bir gerilim olmakla da yetiniyor doğrusu.

Morgdan nadiren çıkan film, yetmiş dakikanın her anında heyecan dozunu yüksek tutabilmek için uğraşıyor. Bu uğurda ihtiyaç olursa yer yer akla gelen en basit suni gerilim trüklerini bile kullanmaktan çekinmiyor. Dolayısıyla boş sahnesi olmayan, sıkı bir gerilim filmi karşımızdaki. Tabii eğer inandırıcılık sınırlarını zorlayan bazı noktaları görmezden gelebilirseniz...

Yönetmen Hèctor Hernández Vicens'in, Isaac P. Creus ile beraber kaleme aldığı senaryo, kabul etmeli ki tıp bilimini kimi kilit noktalarda biraz fazla zorluyor.

Dolayısıyla herhangi bir seyircinin perdede izlediklerine inanmaması, daha çok erken bir aşamada filminden kopması mümkün. Vicens bizlere, bir iki zorlamayı gözden geçirsek, merak uyandırıcı bir gerilim filmi vaat ediyor açıkçası. Bunu kamera kullanımından ses miksajına kadar çok sağlam bir işçilikle pekiştirerek seyir zevkini de yükseltiyor.

Ayrıca düşük bütçeli yapımlar için örnek gösterilebilecek denli zekice tasarlanmış bir proje olarak dikkat çekiyor.



Dar mekan ve sınırlı zaman formülünü etkili bir şekilde kullanan, sınırsız bir gerilim sineması örneği...



İlk yirmi dakikanın sertliğini muhafaza edebilse, hafızalarda yer edecek denli çarpıcı bir iş olabilirdi.



ORJİNAL ADI El Cadáver De

Anna Fritz

YÖNETMEN Hèctor Hernández

Vicens

OYUNCULAR Alba Ribas,

Cristian Valencia, Albert Carbó,

Bernat Saumell

YAPIM 2015 İspanya

SÜRE 76 dk.

DAĞITIM Özen Film

BOŞ SAHNESİ OLMAYAN, SIKI BİR GERİLİM FİLMİ. TABİİ EĞER İNANDIRICILIK SINIRLARINI ZORLAYAN BAZI NOKTALARI GÖRMEZDEN GELEBİLİRSENİZ...



OLAYLAR OLAYLAR



YÖNETMEN Osman Taşcı

OLAYLAR Sadi Celil Cengiz,

Fırat Tanış, Burak Sahıbol,

Zeynep Kankonde, Sadık Gürbüz

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM Pinema (Orka Yapım)

**İSTANBUL DIŞINA
ÇIKMASI HEYECAN
VERİCİ OLSA DA,
SADECE SADİ CELİL
CENGİZ HAYRANLARINA...**

ARKA PENCERE, 333. SAYISINDA 'KAÇIŞ SİNEMAMIZI' LA AÇMIŞTI CELSEYİ. SON YILLARDA KAÇIŞ FURYASININ NASIL ve neden yön değiştirdiği, seyircinin -hem de acilen- gülmek istediği vurgulanmıştı. Çoğu ilk filminden oluşan ve içinde "Olaylar Olaylar"ın da yer aldığı bir dizi yerli komedi, vizyona girmek için gün sayarken, bunlardan kaçının seyircinin gülme gereksinimini karşılayacağı ya da hangilerinin seriye dönüşeceği merak konusu elbette.

Baştan söyleyelim, "Olaylar Olaylar", bir türlü toparlanamayan hikâyesizliğiyle güldürme vaadini yerine getiremiyor belki, ama sempatiyi kazanıyor hiç değilse: Cinsiyetçi mizah yok, kadını aşağılamıyor, kaba komediye bel bağlamıyor... "İşler Güçler" dizisiyle tanınan Sadi Celil Cengiz'in senaryosunu yazıp başrolünü üstlendiği film, İstanbul'dan memleketi Samsun Çarşamba'ya dönmek zorunda kalan video klip yönetmeni bir gencin, genel yönetmen olarak çalışmaya başladığı yerel TV kanalındaki 'renkli serüvenini' anlatıyor.

En iyi ihtimalle, kendisi de Çarşambalı olan Sadi Celil Cengiz, büyük özlemle 'bir memleket güzelleme' yapmış diyebilirdik belki, filmin büyük bölümü TV kanalında sıkışıp kalmasaydı eğer. Sürekli kaybedenlerden olan başkarakterin yeniden doğuş macerası gibi şekillenen film, bol tekrarlı, türlü türlü TV programının peşi sıra aktığı yerel bir yayına dönüşüyor sanki.

Bir de işin içine avantürü katarak heyecan ve macera yaratabilmek amacıyla 'yerel mafya babası' düşünülmüş. Ancak ortaya, dost mu düşman mı, iyi mi kötü mü belli olmayan, son derece silik kalan karikatür bir tip çıkmış...

Burak Kut ile Nevşin Mengü'nün konuk oyuncu olarak yer aldığı "Olaylar Olaylar", İstanbul dışına çıkması heyecan verici olsa da, sadece Sadi Celil Cengiz hayranlarına...



Film de olsa, TV kanalındaki karbon kopya programların izleyici çekmiyor olması sevindirici.



Rol ayrımı yapmayan Fırat Tanış'taki erozyon sürüyor.



SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”



KUNG FU PANDA 3



ORJİNAL ADI Kung Fu Panda 3
YÖNETMENLER Alessandro Carloni,

Jennifer Yuh Nelson

SESLENDİRENLER Jack Black,
Angelina Jolie, Dustin Hoffman,
Bryan Cranston, J.K. Simmons

YAPIM 2016 ABD-Çin

SÜRE 95 dk.

DAĞITIM TME

**PO'NUN KENDİNİ
BULMASI UZUN
SÜRÜNCE
MÜCADELESİ DE
BİRAZ GEÇ BAŞLIYOR.**

KUNG FU YAPAN PANDA SEVİLDİKÇE VE GİŞEDE YÜZÜ GÜLDÜKÇE YENİ BİR HİKAYENİN PEŞİ SIRA GELMESİ KAÇINILMAZ OLUYOR. Her defasında yeni bir macerayla seyircisini yakalayan “Kung Fu Panda”, bu kez kendi iç yolculuğuna dönüyor.

Panda Po, efendisi Shifu tarafından ‘öğretici’ olabileceği konusunda yönlendirilir ama pek başarılı olamaz. Tam da bu esnada ölümlülerin dünyasına giren Kai, eski düşmanı Oogway’e kafa tutar, artık Chi (yaşam gücü) gücünü elde edebilecektir. Po ise beceremediği öğretme işinin derdine düşmüşken, gerçek babası çıkagelir ve onu pandalar diyarına götürür. Kendisi gibi pandalarla karşılaşan Po şaşırır da hemen alışı. Fakat gücü kendi tarafına çekip, ölümlülerin dünyasını yok etmeyi planlayan Kai, Po’nun arkadaşlarını yok etmeye başlamıştır bile. Bunun üzerine Po başta yapamadığı öğretici olma işini bitirir ve panda kasabasında yaşayan çoluk çocuk, yaşlı genç herkese birlik olmayı gösterir, şimdi hep birlikte Kai’ye karşı savaşacaklardır.

Zaman zaman gerçekten komik olsa da

hikayesinin artık yorulduğunu sezdiğimiz “Kung Fu Panda” bu kez macerasının yanında bir de varoluş sorunlarıyla cebelleşiyor. Bir kuşun yumurtasından çıktığına inanacak kadar baba kabul ettiği Mr. Ping’in yanına biyolojik babası da eklenince kendine ait sorgulamaları artıyor.

Zaman zaman gücün yer değiştirmesi, iyi-kötü mücadelesine dönüşmesi gibi meselelerle “Star Wars” serisine de selam duran film, geç açılıyor. Po’nun kendini bulması uzun sürünce mücadelesi de biraz geç başlıyor. Yine de iyilerin gücünün birleşince kötüler yok edebilecek bir enerjiye dönüşmesi filmin umuda dair söylediği en temel şey. Jack Black, Angelina Jolie ve Dustin Hoffman gibi ünlülerin seslendirmeleriyle de konuşulan “Kung Fu Panda 3”, küçük büyük demeden seyircisini tatmin etmenin yolunu buluyor yine.



Po’nun kuş babası Mr. Ping’in esprileri, duruma verdiği tepkiler filmin en iyi taraflarından.



Po’nun mücadeleyi kazanacağı o kadar belli ki, Kai yeteri kadar korkutucu gelmiyor.



Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"



ŞEYTAN TÜYÜ



YÖNETMEN Murat Şenöy

OYUNCULAR Mustafa Üstündağ,

Güven Kıraç, Şükran Ovalı,

Beyti Engin, Haldun Dormen

YAPIM 2016 Türkiye

SÜRE 102 dk.

DAĞITIM Warner Bros. (Dino Yapım)

**MUSTAFA ÜSTÜNDAĞ
İYİ BİR OYUNCU, AMA
ŞU ŞÖHRETE ULAŞTIĞI
MURO'DAN
KURTULAMADI GİTTİ.**

"E FENDİM, İSTE ÜLKE ÇOK SIKINTILI VE EĞLENMEK, KAFA DAĞITMAK İSTEYENLER KOMEDİ TALEP EDİYOR SÜREKLİ. Bunlar sayesinde de sektör ayakta duruyor", gibi laflarla yerli komedinin istiap haddi çoktan doldu da, taşıtı bile.

Eyyvallah; madem sektör işleyecek, her türlüşü çekilsin komedinin; ama hesap ortada. Kaçı iş yapıyor ki filmlerin. Buna rağmen kamerayı kapatan paranın peşine düşüyor ve birbirinin tıpkısı onlarca komedi seyircisini bekliyor.

"Şeytan Tüyü"ne gelince; skeçler yerine bir hikaye üzerinden akmasıyla diğerlerinden hafifçe ayrı seyrettiğini söyleyebiliriz öncelikle. Armağan Tunaboğlu'nun 2004 tarihli "Yıldız Cinayetleri" kitabından yazılan senaryoyu çeken Murat Şenöy ("Tehlikeyle Flört"), prodüksiyonu gayet sağlam tutulmuş filmde polisiye, aksiyonu, komediyi bir arada harmanlamak için itinalı çalışmış. Hatta aksiyon da başarılı; ama karikatürize emniyet mensuplarıyla, yerli yersiz küfürlerle, Mustafa Üstündağ'ın vasat performansıyla işin polisiye komedi kısmında irtifa kaybı söz konusu...

İstanbul Balat'tayız; kamera semada şöyle bir turladıktan sonra artık olmazsa olmazlarımızdan sıkıdım şarkı eşliğinde damlardan süzülerek sokağa konuyor ve Metin Çakır'ın (Metin Üstündağ) çocukların topuna vurmasıyla trajikomik öykümüz başlıyor. Kadın pazarlamayı bırakıp uslanmış Metin'in geçmişi bir türlü peşini bırakmıyor. Eski kızlarının teker teker öldürülmesi sonucu 1 numaralı zanlı haline gelen Metin ile polis, mafya, seri katil arasındaki kaçma, kovalama trafiği sürerken aksilikler arada sırada gülümsetmeyi başarıyor!

Mustafa Üstündağ iyi bir oyuncu, ama şu şöhrete ulaştığı Muro'dan kurtulamadı gitti. Hep aynı tiplerle kendini tekrar ederken, tiyatrodaki başarısını bir türlü beyazperdeye taşıyamadı, ne yazık ki.



Başrol dışındaki oyuncular iyi ve şaşırtıcı ölçüde çok katkı yapıyor.



Eli ayağı düzgün senaryo gereksiz küfürlerle lekeleniyor.



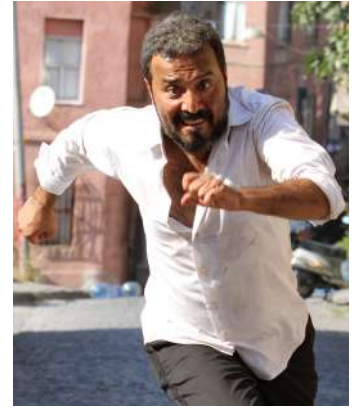
KOD 999



KUNG FU PANDA 3



SENİ ŞİMDİDEN ÖZLEDİM



ŞEYTAN TÜYÜ

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
KOD 999 / TRIPLE 9	★★			★★★★	★★		
KUNG FU PANDA 3				★★★★		★★★★	
MÜKEMMEL BİR GÜN / A PERFECT DAY		★★★★		★★★★	★★★★		
OLAYLAR OLAYLAR				★			
ÖLÜM VE ÖTESİ / EL CADAVER DE ANNA FRITZ		★★		★★★★			
SENİ ŞİMDİDEN ÖZLEDİM / MISS YOU ALREADY					★★		
ŞEYTAN TÜYÜ	★			★★			
ANNEMİN YARASI	★★★★		★★		★★	★★★★	
AŞK VE GURUR + ZOMBİLER / PRIDE AND PREJUDICE AND ZOMBIES	★★				★★		★★
BABALAR SAVAŞIYOR / DADDY'S HOME	★★★★			★★★★	★★		
5. DALGA / THE 5TH WAVE	★			★★	★		
DANİMARKALI KIZ / THE DANISH GIRL	★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
DEADPOOL	★★★★★	★★★★★	★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★★
GİZLİ DÜNYA / ROOM	★★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★		★★★★	★★
HASRET / SEHNSUCHT			★★	★★★★	★★★★		
HESAPLAŞMA / MISCONDUCT	★★	★★		★★	★★	★★	★★
KOLPAÇİNO: 3. DEVRE				★★★★			
MISIR TANRILARI / GODS OF EGYPT	★★				★★		★
NACİYE		★★		★★	★★		
OSMAN PAZARLAMA					★		
ROMA'DA AŞK BAŞKADIR / ALL ROADS LEAD TO ROME							
SAUL'UN OĞLU / SAUL FIA		★★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★★	★★★★
SENARİST					★		
YANDAŞ / ALLEGIANT	★★			★★★★	★★		
ZEBANİ / THE STRANGER		★★					

İSLAMİ SİNEMANIN ÇIKMAZI-13 'MAHZURLU ALAN'IN SINIRLARI...



1236 sayfa hacmindeki **“Sinema ve Din”** (Dem Yay.) başlıklı kitap, konu ile ilgilenenler için gerçek bir ‘maden’. Kitap, Marmara Üniversitesi, Nebraska Üniversitesi ve Ensar Vakfı’nın işbirliğiyle düzenlenen **“Uluslararası Sinema ve Din Sempozyumu”ndaki** 64 bildiriyi içeriyor.

A RKA PENCERE OKURLARI, ÖZELLİKLE DE TRENDEKİ YABANCI’NIN TAKİPÇİLERİ ZAMAN ZAMAN “İSLAMİ SINEMANIN ÇIKMAZI” ÜST BAŞLIĞI ALTINDA, DİN / İSLAMİYET VE SINEMA İLİŞKİSİNE DAİR KALEM oynattığını bilirler. Şimdiye kadar yazdığım 12 yazıda, kimi güncel olaylar ve İslamiyet referanslı kimi filmlerden hareketle, dinin ‘kutsallarının’ ne derecede engeller oluşturup kısıtlayıcılık içerdiği ve ülkemizdeki İslamcı yönetmenlerin neden bir türlü ‘iyi filmler’ çekemediği üzerine karınca karınca kafa yordum. Bu süreçte, söz ettiğim filmler, ilgili yazı, makale ve konuşmalar dışında ciddi bir ‘kaynak eksikliği’ çektiğimi söyleyebilirim. Ayşe Şasa’nın “Yeşilçam Günlüğü”, Salih Diriklik’in iki ciltlik “Fleşbek / Türk Sinema-TV’inde İslami Endişeler ve Çizgi Dışı Oluşumlar” gibi çalışmalar haricinde yedinci sanata dair ‘teorik’ düşüncelerin kağıda pek dökülmemiş olduğunu söyleyebilirim.

Kısa süre önce piyasaya çıkan, 1236 sayfa-büyük boy hacmindeki “Sinema ve Din” (Dem Yay.) başlıklı kitap, doğrusu konuyla ilgilenenler için gerçek bir ‘maden’ niteliğinde.

Kitap, 2015 Mayıs’ında İstanbul’da Marmara Üniversitesi, Nebraska Üniversitesi ve Ensar Vakfı’nın işbirliğiyle düzenlenen “Uluslararası Sinema ve Din Sempozyumu”nda sunulan 64 bildirinin dökümünü içeriyor. Toplam 10 bölümden oluşan kitabın tamamını henüz okuyamadım, yalnızca bir bildiriden alıntı yapacağım ama bu çalışmanın (özellikle çeviri metinlerde yoğun dizgi yanlışlarına rağmen) esaslı bir başvuru kaynağı olarak hep elimin altında olacağını kestirmek güç değil.

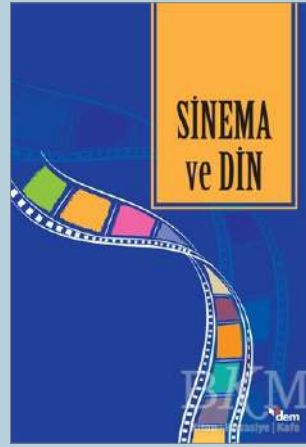
Önce kitaptaki makalelerden bazı örnekler vereyim:

“Animasyon Filmlerin Değerler

Bağlamında İncelenmesi”, “Din Dersi

Öğretmenlerinin Bir Öğretim Materyali Olarak Filmlerden Yararlanma Durumu”, “Sinemanın Tanrı Algısı ve Dini Bilgilerin Gelişimine Etkisi”, “Ergenlerde Dini İncanın Oluşması ve Sinemanın Etkisi”, “Sinemanın İslamlaştırılması mı, İslamın ‘Kıç’laştırılması mı?”, “Neopagan Dönemde Düşünce ve Sinema”, “Başlangıcından Bugüne Azerbaycan Sinemasında Din Olgusunun İşleniş Biçimi”, “Afganistan’da Din Algısı ve Sinemanın Serüveni”, “Magrib Sinemasında Ahlak Sorunu”, “Mısır Sinemasında Dini Filmler”, “Politikadan Poetikaya Türk Sinemasında Din”, “Yeşilçam Dönemi Türk Sinemasında İslami Öğelerin Sansürü”, “Yeşilçam Sinemasında Kötü ‘Dindar’ Adam Stereotipi ve Halit Refiğ’in Vurun Kahpeye (1973) Filmi Örneği”, “Fıkhi Açından Peygamberlerin, Hz. Muhammed (s.a.v.)’in, Peygamber Yakınlarının ve Sahabilerin Sinemada Temsil Edilmesi Sorunu ve Mevcut Film Örnekleri”, “Kur’an Kıssaları ve Sinema”, “Kuzuların Sessizliği Filmi Çerçevesinden Muhyiddin Arabi Düşüncesinde ve Batı Geleneğinde İnsan Meselesi”, “Bir İbadet Biçimi Olarak Sinema: Tarkovski”.

Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’nden Doç. Dr. Erdoğan Baş, “Kur’an Kıssaları ve Sinema” başlıklı sunumunda “Alem-kosmos koskoca bir sinema salonu, bizler de onun rol-modelleri veya oyuncularını gibiyiz” dedikten sonra, “Esasında bu, örneği



bulunmayan muhteşem bir sinemadır. Bu filmin senaristi, yaratmanın her çeşidini bilen ve yaratma sıfatlarını kendinde cem etmiş olan Allah Teala’dır. Yaratıcı öyle bir senaryo yazmış ki, bir daha bu şekilde bir senaryo yazmaya kimsenin gücü-kudreti yetmez. En küçüğünden en büyüğüne bu senaryoda yer alan parçaların-karelerin her biri kendi içinde ayrı bir film oluşturuyor; karıncasından keheşanlarına kadar hepsi ayrı bir senaryo teşkil ediyor.”

Baş, şunları da vurguluyor: “Kıssaların sinemaya uyarlanmasında müstehcenliğe kapı aralanmaması, erkek-kadın karışık içki ve dans sahneleri gibi harama sürükleyici sahneler yer verilmemesi, yani temel İslami prensiplere riayet edilmesi gerekir.”

Erdoğan Baş, “İslami prensiplerde mahzurlu alanın” sınırlı ve belirli olup, “mahzurlu olmayan alanın” ise sınırsız olduğu görüşünde.

Sayın Erdoğan Baş’ın, Türk sinemasında Kuran kıssalarından hareketle yapılan filmlerden de örnekler vermesini, “mahzurlu olmayan alanı”, yani o ‘sınırsızlığın’ şimdiye kadar ne derece kullanılabildiğini, yeterince kullanılamadıysa bunun nedenini de kısaca açıklaması, çok iyi olurdu.

Kendi adıma, asla öylesi bir ‘sınırsızlıktan’ söz edilemeyeceği kanısındayım. En azından ‘sınırsızlıkta’ yol alan herhangi bir İslami sinema örneği anımsamıyorum.

İki hafta sonra görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

KARŞI PENCERE

Mutsuz bir hayatın içindeyken başka bir hayata özlem duymak... Tıpkı bugünlerde hepimizin özleminin, daha huzurlu, daha güvenli daha aydınlık bir hayat olması gibi... **Ferzan Özpetek, 2003** yapımı filmi **“Karşı Pencere”de (La Finestra Di Fronte)** bu, sıradan insanın ‘başka bir hayat özlemi’ne dramatik bir aşk hikayesiyle yaklaşmıştı. Film, Özpetek’in en iyilerinden biri olup **Giovanna Mezzogiorno**’nun da güzel bakışlarını hafızalarımıza kazımıştı...

FERZAN ÖZPETEK DAHA İLK FİLMİNDEN İTİBAREN AVRUPALI DUYARLILIĞINDA BİR YÖNETMEN OLDUĞUNUN İPUÇLARINI VERDİ. “HAMAM” FİLMİNİN ANLATIM YAPISI TÜRKİYE’DE PEK GÜNDEM YARATMAZKEN NE GARİPTİR Kİ HAMAMCILARIN FİLME KARŞI ANLAMSIZ İTİRAZLARI DAHA ÇOK TARTIŞILDI. YÖNETMENİN İKİNCİ FİLMİ “HAREM Suare” ise ilginçtir ki seyircimize yabancı gelen bir film olarak yeterince değerlendirilemedi. Özpetek bu iki filmiyle Türk yanı ağır basan hikayeler üzerinde çalışmış olmasına rağmen Türkiye’de yeterince sükse yapamamış bir yönetmen oldu. Oysa her iki filmde de duygusal yoğunluğunu belli eden bir tarzı olduğunu gösteriyordu. 2001 yapımı “Cahil Periler” (Le Fate Ignoranti) ve sonrasında gelen “Karşı Pencere”, yönetmenin dünyasını çok daha iyi ortaya koyan, dramatik yapıları sağlam filmler oldular. Bugün tüm filmografisi gözönüne alındığında bu iki filmin diğerlerinden çok daha güçlü duygularla yazıldıkları ve ustaca çekildikleri rahatlıkla düşünülebilir.

İki çocuklu, orta halli, kıt kanaat geçinen bir karı koca vardır “Karşı Pencere”de. Genç bir kadın olan Giovanna (Giovanna Mezzogiorno) kocasının bazı huylarından son derece rahatsız. Belli ki hayatından da çok memnun değil. Kocası Filippo işinde gece vardiyasında çalışırken, kendisi de artık çok sıkıldığı tavuk fabrikasındaki işinden boş kalan zamanlarında geçinebilmek için gönülsüzce yaptığı tatlı ve pastaları

bir bara satıyor. Gündelik sıkıntılar, endişeler kocasıyla yaşadığı aşkı söndürmüş gibidir. Bastırdığı ve feda ettiği hayallerinin ve duygularının olduğunu da zaten kısa bir süre sonra anlıyoruz. Giovanna’nın sık sık karşı binanın penceresinde gözetlediği genç bankacı Lorenzo (Raoul Bova) ona şimdiki hayatından farklı bir hayatı ve aşkı vaad ediyordur. Komşusu, iş ve dert ortağı Emine’yle (Serra Yılmaz) olan diyaloglarında da anlıyoruz ki Giovanna bu tanımadığı sadece gözlediği adama karşı takıntılıdır. Sahip olamadığı herşeyin o penceredeki hayatta var olduğunu düşünmektedir.

Giovanna kocası Filippo’yla sokakta küçük bir tartışma yaşarken yolunu kaybetmiş yaşlı bir adama (Massimo Girotti) rastlarlar. Bu adam şuurunu kaybetmiş bir şekilde yol ortasında duruyordur. Giovanna ve kocası biraz istemeden da olsa onu bir süreliğine evlerinde misafir etmek zorunda kalırlar.

Giovanna’nın Lorenzo’yla tanışması da yaşlı adamın yarattığı ilginç bir rastlantı sonrasında gerçekleşir. Lorenzo ve Giovanna bu ilginç adamın hikayesini araştırmaya başlarlar. Adamın 1943 yılında Roma’da yaşadığı ve acı bir şekilde sonuçlanan ‘yasak aşk’ının hikayesi su yüzüne çıktıkça onlar da birbirlerine yakınlaşırlar ve sonraki gelişmeler Giovanna’yı bir seçim yapmaya zorlar.



Filmin en güzel sahnelerinden biri, Lorenzo'yla sevişmeye onun dairesine giden Giovanna'nın karşı pencereden bu kez kendi hayatına, kocası ve çocuklarına baktığı sahnedir. Giovanna hep istediği ve hayal ettiği çerçevenin içindeyken bile vicdanı ve sahip olduklarını görebildiği karşıdaki kendi penceresine takılı kalır. Giovanna'nın bu gelgitli hali filmin bu sahnesinden sonra da devam eder. Yaşlı adamın geçmişi belirginleştikçe Giovanna'nın kararları da değişir. Tam Lorenzo gidecekken fikir değiştirir mesela ama ona yetişemez. Filmin son cümleleri Giovanna'ya aittir ama bize de hiç yabancı gelmeyen duygulardan bahseder:

“Ama sonra birden hareketlerini hareketlerimde hissediyor, kelimelerimde seni buluyorum. Gidenler sende hep kendilerinden 7bir şeyler bırakıyor. Hafızanın sırrı bu mudur acaba? Eğer buysa kendimi daha iyi hissedeceğim... Çünkü asla yalnız olmayacağımı biliyorum...”

Sırtı bize dönük olan Giovanna, bu söylediklerinden sonra yüzünü bize döner ve gözgöze geliriz onunla seyirci olarak. Yaptığı seçimden hiç de emin olmadığını anlayabildiğimiz bir ifade ve buruk bir gülümsemeyle bakar bize. Film boyunca daha yakından görmek istediğimiz o güzel gözleri eşliğinde akar kapanış jenerliği.

Hep mi böyle olur gerçekten? Hayat bazen hep arkada kalan seçenekleri merak etmekle geçiyor işte. Giovanna karşı penceredeki hayatı seçebilirdi, peki ya sonra mutlu olabilir miydi acaba?

Kuşkusuz Giovanna Mezzogiorno filme çok şey katan bir performans gösteriyor.. Filmin melankolik havasını bütünleyen bir performanstır bu. Hafızasını kaybetmiş Davide rolünde izlediğimiz ünlü oyuncu Massimo Girotti ise film biter bitmez hayata gözlerini yummuştu maalesef.

Özpetek'in kendisinin bizzat yaşadığı bir hikayeden esinlendiği filmin, rahat izlenen, ışıyla atmosferiyle ve müzik kullanımıyla (Andrea Guerra'nın adını geçirmeli burada) gözlerimizin önünden akıp giden bir ritmi var.

Belki de birçok duyguyu ve sebep-sonuç ilişkisini gün gibi açığa çıkardığı için ya da Wong Kar Wai'nin “Aşk Zamanı”ndaki (In The Mood For Love) kadar görsel yoğunlukta olmadığı, hatta onunla karşılaştırınca biraz fazla ‘konuşkan’ bir film olduğu için kimileri üzerinde çok büyük etkiler bırakmasa da “Karşı Pencere” hikayesini hiç de ajite etmeden anlatan iyi bir filmidir. Bugünün, seyircilerini ağlatmak için delice gayret gösteren yerli yapımlarına taş çıkartan akıcılıkta ve duygusal bir yoğunluktadır.

TÜRK VE ALMAN FİLMLERİ YARIŞTI

Tam 21 yıldır Almanya'nın Nürnberg kentinde küçük bir grup insan; sinemayla dolu, samimi ve güzel organize edilen bir film festivali gerçekleştirmekte. Geçtiğimiz hafta sona eren **Türk-Alman Film Festivali'nde** Alman ve Türkiye sinemasından seçilmiş filmler gösterildi...

ALMANYA'NIN BAVYERA EYALETİNE BAĞLI, ORTAÇAĞ DOKUSUNU KORUYABİLMESİYLE DE ÜNLÜ VE DAHA BİRÇOK ÖNEMLİ TARİHİ GELİŞMEYE TANIKLIK ETMİŞ BİR ŞEHİRDİR NÜRNBERG. BEŞYÜZ BİNDEN BİRAZ fazla olan nüfusunun yaklaşık yüzde 5-6'lık kısmı Türklerden oluşmakta. Nürnberg'te Türklerin izine hayatın her alanında rastlamak mümkün. Mağazalarda türkçe konuşan kadınlar, lüks lokantalarda şef garsonluk yapanlar, metroda işyerinden çıkmış ailesiyle telefonda konuşan genç kızlar ve adamlar her an karşınıza çıkabilmekteler.

Avrupa tarihinin aydınlık çağını başlatan Rönesans'ın Almanya'daki en önemli temsilcisi sayılan ressam Albrecht Dürer'in yaşadığı şehir olan Nürnberg, Nazi Almanya'sının da en gözde şehirlerinden biriymiş eskiden. II. Dünya Savaşı'nın sonunda tümüyle harabeye dönen şehir baştan sona yeniden onarılmış, adeta küllerinden doğmuş. Bunu şehrin çeşitli yerlerine yayılmış birbirinden güzel müzelerle de bol bol anlatıyorlar ziyaretçilerine. Dört beş kattan yüksek apartmanları yok. Şehrin tek dikey yapıları katedraller. Tümüyle yatay bir yapılaşma hakim şehre. Doğal güzellikleri korunmuş, alışveriş tutkunları için çok cazip büyük mağazaları olsa da devasa AVM'lere teslim edilmemiş, sakin ve huzurlu bir şehir Nürnberg.

10 Mart gününün çok erken saatlerinde,

sinema camiamızın önemli isimlerinden bir grupla birlikte uçaktan indiğimizde, sürücülerin kornalarına asılmadan araba kullandığı, bisikletli insanların caddeleri doldurduğu, sokakların tertemiz insanların gülyüzlü olduğu bir Avrupa kenti karşıladı bizi. Ardından da Türkiye Almanya Film Festivali'ni tam 2 yıldır yaşatan artık birbirleriyle iyice aile olmuş, gülyüzlü bir ekip. Ayten Akyıldız ve Adil Kaya'nın öncülüğünde parlayan genç ve dinamik bir ekip bu.

ŞİMDİYE KADAR HALİL ERGÜN, TUNCEL KURTİZ, HÜLYA KOÇYİĞİT, HÜLYA UÇANSU, FERZAN ÖZPETEK, ARMIN MUELLER-STAH, FATİH AKIN, TÜRKAN ŞORAY, TARIK AKAN, HANNA SCHYGULLA, ŞENER ŞEN VE YAVUZ Turgul gibi isimlere Onur Ödülleri takdim eden festival, bu sene de 4 Mart akşamı gerçekleştirilen açılış seremonisinde Kadir İnanır'ı sahnesinde ağırladı. İnanır'ın başrolünde olduğu ve filmografisinin en önemli filmlerinden biri sayılan, Halit Refiğ'in yönettiği 1990 yapımı "Karılar Koşuşu" festivalin ikinci günü Alman ve Türk seyircilerin rağbet ettiği bir gösterim oldu.

Festival programında ise hem Türkiye hem de Alman sinemasından 2015 yılında yapılmış filmlerden çarpıcı bir toplam oluşturulmuştu. Türkiye'den "Bulanrı", "Delibal", "Ertuğrul 1890", "Nadide Hayat", "Nefesim Kesilene Kadar", "Yaktın Beni",

"Merdiven Baba", "Kar Korsanları" ve "Küçük Kara Balıklar" gibi hem gişelerde hem de festivallerde ilgi gören filmlerden bir seçki oluşturulmuştu. Alman sinemasını temsilen de ülkemizde de ilgiyle ve soluk soluğa izlenen plan-sekans film "Victoria", Adolf Hitler'in günümüz Almanya'sına dönüşünü anlatan eğlenceli filmi "O Geri Döndü" (Er Ist Wieder Da) en çok ilgi gören filmler oldular.

Festivalin bir diğer ilgi gören filmi ise "Haymatloz"du. Hitler'in giderek güçlendiği ve Almanya'da fırtına gibi estiği dönemde okullarından, kürsülerinden kovulan Yahudi profesörlerin Türkiye'deki sürgün hayatını anlatan filmde, bu önemli Alman biliminsanlarının Atatürk döneminin üniversitelerinde ne kadar önemli işler yaptıklarına ve Atatürk sevgilerine odaklanıyor. Tarihin pek bilinmeyen bir detayını ele alıyor bu belgeselde yönetmen Eren Önsöz. "Haymatloz"a yakında bizdeki festival programlarında da sıkça rastlayabilirsiniz.

Festivalin yarışma bölümünde de birbirinden nitelikli uzun ve kısa filmler ilgiyle izlendi. Her filmin sonunda filmiyle beraber gelen yönetmenler ya da oyuncular seyircilerden gelen sorulara cevap verdiler. Özellikle Alman seyircilerin Türk filmlerine olan ilgisi dikkat çekiciydi. Mesela benim de seyirci koltuklarında olduğum "Rüzgarın Hatıraları" ve "Kar Korsanları"na çok sayıda



"O Geri Döndü" (Er Ist Wieder Da) festivalin en enteresan filmlerinden biriydi ...

soru ve tebrik cümleleriyle eşlik ettiler.

12 mart gecesi düzenlenen ödül töreninde ise kazananlara ödülleri takdim edildi. İkibin yılından itibaren verilen ve Mahmut Tali Öngören hocanın adını taşıyan Öngören Demokrasi ve İnsan Hakları Ödülü'nü yönetmenliğini A. Haluk Ünal, Ezel Akay, Serpil Güler, Cem Terbiyeli ve Önder İnce'nin yaptığı "Küçük Kara Balıklar" adlı belgesel filmi aldı.

TÜRKİYE'DEN OYUNCU DENİZ ÇAKIR'IN VE ALMANYA'DA YAŞAYAN TİM SEYFİ'NİN DE ARALARINDA BULUNDUĞU KISA FİLM SEÇİCİ KURULU DA MEHMET EMRAH ERKANİ'NİN "TUHAF ZAMANLAR" FİLMİNE BİRİNCİLİK ödülünü verdi. Yönetmen Derviş Zaim'in başkanlığı yaptığı seçici kurul ise Uzun Metraj Film Yarışmasında şu ödülleri verdi: Yönetmen Dito Tsintsadze'nin "God of Happiness" filmine Jüri Özel Ödülü, Thomas Stuber'in yönettiği

"Herbert" filmindeki rolü ile Peter Kurth'a En İyi Erkek Oyuncu Ödülü, yönetmenliğini Ahu Öztürk'ün yaptığı "Toz Bezi" filmindeki performansları için Asiye Dinçsoy ve Nazan Kesal'a da "En İyi Kadın Oyuncu" ödülleri...

Seçici kurul "En İyi Film Ödülü"ne de "Toz Bezi" filmi layık gördü. Ahu Öztürk'ün ülkemizde de merakla beklenen filmi öncelikle İstanbul Film Festivali'nde sonrasında da ticari gösterimde seyirci karşısına çıkacak.

Festival seyircilerinden oluşturulan bir jüri de "Seyir Ödülü"ne Özcan Alper'in yönetmenliğini yaptığı "Rüzgarın Hatıraları"na vermeye karar verdi.

Nürnberg Film Festivali tıkr tıkr işleyen bir programla ve Kadir İnanır, Zeki Demirkubuz, Özcan Alper, Ezel Akay, Derviş Zaim, Senem Tüzen, Ahu Öztürk, Barış Atay, Mehmet Eryılmaz, Baran Seyhan, Nur Sürer, Faruk Hacıhafızoğlu, Serpil Güler,

Çiğdem Mater, Bulut Reyhan, Sarp Apak, Sofya Khandemirova gibi yönetmen, oyuncu ve yapımcılar katıldılar.

Festival ekibi konuklarını çok güzel ağırladı, bol bol sinemanın konuşulduğu oturumlar ve müzik dinletileri yapıldı. Ancak bütün sohbetler eninde sonunda hep aynı konuya kitleniyordu: Türkiye'nin bu karanlık günleri ne zaman aydınlanacak?



'FİTNE FÜCUR' BİR DİZİ...

Söz konusu hayalimiz, **1950'de Türkiye'nin ilk** özel sanat galerisi Maya'yı kuran, hazırcevaplığı ve muzipliğiyle dönemin **İstanbul entelijansiyaasının** gözbebeği, seslendirme sanatçısı ve dedikodu yazarı **Adalet Cimcoz üzerine** bir dizi. Eğlencesi dillere destan Cimcoz, **sezonlar sürecektir** bir diziye esin kaynağı olmazsa kim olur! Ortada bir kaynak sıkıntısı da yok. Ama ne çare... Asıl sıkıntı bambaşka bir yerde...



ARTIK NEREDEYSE ON YILLAR DEVİRECEK TELEVİZYON RÖNESANSININ BİZ İZLEYİCİLERE ÖĞRETTİĞİ BİR ŞEY VARSA; O DA GEÇMİŞTEN GELEN İLGİNC FİĞÜRLERİN HAYATLARININ SEZONLAR SÜRECEK DİZİLERE

konu olabileceği... Cinsellik konusundaki araştırmalarıyla çığır açan Masters ve Johnson ("Masters Of Sex"), Adrien Brody'li "Houdini" ya da 1920'ler ABD'sinin karanlık isimlerinden Enoch L. Johnson üzerine kurulu "Boardwalk Empire" akla gelen ilk örneklerden. Kastımız "Astronaut Wives Club" ya da "People Vs. OJ Simpson" gibi gerçek bir olayı başıyla sonuyla işleyen dramatisasyonlar değil tabii. Sadece

gerçek hayat figürlerini temel alıp hayat hikâyelerinde büyük bir özgürlükle davranarak ilgi çekici episodlar ortaya çıkartabilme fırsatından bahsediyoruz. Çünkü gerçek hayat bazen kağıt üstündekilerden çok daha sıradışı karakterler yaratabiliyor. Böyle bir madenden faydalanmanın kime ne zararı olur ki?

Türkiye televizyonları söz konusu olduğunda ise o madenin yanına yaklaşmak bile hayal addedilebilir. Sonuçta devletin en yüksek makamının tarihi bir 'soap opera'daki dekolte ölçüsüne 'ayar' çektiği bir ülkede haliyle yaratıcı ekiplerin de elleri kolları bağlı. Kraldan çok kralcı kanal yöneticilerini, artık neredeyse bir içgüdüye dönüşmüş otosansür mekanizmasını ve tabii o meşhur "halk bunu istiyor" safatasını da hesaba katınca televizyonda yeni bir şeyler görmek için daha çok bekleyeceğimiz aşikâr.

Ancak bazı şeylerin hayali bile güzel... Söz konusu hayalimiz de 1950'de Türkiye'nin ilk özel sanat galerisi Maya'yı kuran, hazırcıevaplığı ve muzipliğiyle dönemin İstanbul entelijansiyasının gözbebeği, seslendirme sanatçısı ve dedikodu yazarı Adalet Cimcoz üzerine, yazının girişinde bahsedilen türden bir dizi. Dachund ırkı köpeği Zibidi kucağında, Fikret Adil'den Bedri Rahmi Eyüboğlu'na akla gelebilecek ne kadar entelektüel varsa ahababı olan, eğlencesi dillere destan Cimcoz da sezonlar sürecektir bir diziye esin kaynağı olmazsa kim olur! Üstelik avukat eşi Mehmet Ali Cimcoz'la beraber dönemin sol görüşlü insanlarına yakınlıklarından dolayı MIT tarafından casus olarak kullanıldıkları iddiaları var ki, içinden hikâye üstüne hikâye çıkar.

Ancak tabii ki televizyonların yayın politikası da ülke gerçeklerinden kopuk değil. Bugünün politik atmosferinde

1950'ler İstanbul'unun sol aydınlarını konu alan bir dizi kanal yöneticilerine soğuk terler döktürecek kadar tehlikeli addedilebilir. Hele casusluk iddialarından yola çıkarak cadı avının imasında bulunmak... Düşüncesi bile tehlikeli. Ama ne kaçırdığımızı görebilmek için dizi yaratıcılarının nefes alabildiği bir ortam ve böyle bir ortamda gerçekleştirilebilecek bir Adalet Cimcoz dizisi hayal edelim. İlk sergilerini Maya'da açan Yüksel Arslan, Aloş, Kuzgun Acar orada... Uzun bir dönem Türkiye'nin neredeyse bütün kadın yıldızlarını seslendirdiği dublaj stüdyoları ve o stüdyolarda Osmanlıca kelimeleri ayıklamak için yaptığı kavgalar orada... Başka bir dublaj efsanesi olan erkek kardeşi Ferdi Tayfur orada... Ahmet Hamdi Tanpınar, Azra Erhat, Şevket Rado gibi ahabapları, ona hapishaneden mektup üstüne mektup yazacak kadar yakını olduğu Nâzım Hikmet orada... Dedikodu köşesi 'Fitne Fücür'da keskin gözlemlerle aktardığı İstanbul hayatı, sanat dünyasında olup bitenler hatta yer yer Türk sinemasının tuhaflıkları... Onlar da orada... Radyo günleri, Brecht, Kafka çevirileri, bir entelektüel beşiği olan evleri vs. Adalet Cimcoz'un hayatı tam da yazının girişinde bahsedilen türden bir diziyle taçlandırılmayı bekliyor. Dönem dizisi anlayışının o döneme dair zaten bilinen unsurları diyaloglara yedirmekle kısıtlı olduğu bir ortamda gündelik hayata dair ayrıntılara inme fırsatı vermesi de cabası. Hazır Mine Söğüt de, Cimcoz'un ölümünden sonra sahaflara dağılmış belgelerini toplayıp 'Adalet Cimcoz-Bir Yaşamöyküsü Denemesi' gibi standart biyografi kalıplarına uymayan, tarihi bir çizgi gütmektense onun kişiliğine nüfuz eden bir çalışma ortaya koymuşken, ortada bir kaynak sıkıntısı da yok. Ama ne çare... Asıl sıkıntı bambaşka bir yerde...



100 YILIN İTİRAFLARI

Errol Morris'in 2003 yapımı belgeseli **“100 Yılın İtirafı”** (The Fog Of War: Eleven Lessons From The Life Of Robert S. McNamara) Amerika'nın yakın tarihini Beyaz Saray'ın içinden bir anlatıyla ele alıyor. Bilmediğimiz şeyler anlatmıyor; ancak meselenin derinine inmemize aracılık ediyor.

POLİTİKA NEDİR? BU SORUYA ARTIK ÇOK BEYLİK HALE GELMİŞ TANIMLARDAN BİRİYLE CEVAP VERMEK MÜMKÜN LAKİN GEREKLİ DEĞİL. ÖTE YANDAN ŞUNU SÖYLEYEBİLİRİZ: “POLİTİKA, NEDENLERİ VE SONUÇLARI OLAN BİR ŞEYDİR”. DAHLİNDE VERİLEN HERHANGİ BİR KARAR BİR NEDENDEN İLERİ GELMEKTEDİR VE BAĞLAMI YENİ BİR sonuca doğru götürmektedir. Bir devletin politikası uzun veya kısa vadede, bir tecrübeler bütünüdür. Tecrübeler yanlış yorumlanabilir. Örneğin bir devlet ait olduğu coğrafi bölgede kendini dev aynasında görebilir. Komşularında yaşanan iç huzursuzluklarda kendisini bir karar mercii hatta bir yönlendirici olarak atayabilir. Sırf kendi emellerine hizmet ediyor diye etrafında palazlanan illegal ve dahası şiddet odaklı yapılaşmaları gizliden gizliye besleyebilir. Edindiği tecrübeleri yanlış yorumlayarak beslediği şiddetin kendine dönebileceğini, kısa süre sonra kendi damarlarında volta atmaya başlayabileceğini gözden kaçırabilir. Bir devlet kendi kazdığı çukura düşebilir.

Politika, daha dar anlamda ve bazen bir yanlış kararlar silsilesi olabilir. Bir halkı içinden çıkılmaz bir kaosa, devasa bir çaresizliğe, acizliğe ve eğer hala umut var ise büyük bir öfkeye sürükleyebilir. Konumuz genelde ve aslında bu. Günlük yaşantımızı, telaşımızı, heyecanımızı başka bir noktaya çekmenin çok zor olduğu günlerde bundan uzaklaşmak ne mümkün.

Ancak şu şartları yazmanın ve başka bir meseleye odaklanmanın pek zor olduğu bu anlarda Errol Morris'in bu yazının spesifik olarak konusu olan belgeseline köprü kurmamız gerekiyor. Zaten insanlığın bütün tarihi bunu anlatıyor... Bu dünyada öyle ya da böyle varolmanın dayanılmaz ağırlığını.

Buyurunuz lütfen, Amerika'nın yakın tarihi yeniden. Morris'in kamerasının karşısında devasa savaş orkestrasının en önemli simalarından Robert S. McNamara var. McNamara Johnson ve Kennedy dönemlerinin savunma bakanı ancak 'savunma' yani 'savaş' ile münasebeti bunun da öncesine dayanıyor. Kendisi İkinci Dünya Savaşı'nda bile aktif görev almış bir savaş çocuğu. Bütün hayatını savaşa adanmış. Bizim medya ve benzeri aygıtlar aracılığıyla bir şekilde filtreleyerek gördüğümüz dünyayı en içeriden, en arı şekilde görme fırsatı bulmuş, tabii bu bir fırsat olarak addedilebilirse. Şimdi ise kamera karşısında, seksen küsur yaşında engin tecrübelerini sunuyor dünya halklarına. Kitleleri nasıl yönettiklerini, yeri geldiğinde nasıl manipüle ettiklerini, neredeyse zevk içinde ne şekilde konsolide ettiklerini anlatıyor.

Morris'in belgeselinde Beyaz Saray'ın içindeyiz. 'İçinde olma hali'

dediysek, bunu romantik anlamda söylemiyoruz. Kennedy ve Johnson'un bugüne kadar ortaya çıkmamış Oval Ofis kayıtlarıyla ve McNamara'nın 'sesli yönetmen yorumları' ile tam anlamıyla Beyaz Saray tecrübesi ediniyoruz. Halka 'komünistler Amerika'yı yok edecek' sığılğında paslanan politik gelişmeler, burada en sade haliyle yaşanıyor.

McNamara, kendi tecrübeleri ışığında ve belgeselin ana konsepti haline gelecek şekilde 11 adet hayat dersi veriyor izleyene... Örneğin bunların ilki “Düşmanınla empati kur”. Bipolar dünyada düşmanla duygudaşlık kurmadan, kendi durduğun yerin tam olarak en zıt noktasında ancak birebir aynı sebeplerle ayakta duran düşmanını tanı... Derslerin ikincisi ise “Mantık bizi kurtarmayacak”... Bu dersin sebebi, McNamara'ya göre dünyanın olası bir nükleer savaşta tamamen şans eseri olarak kurtulmuş olması. “Kennedy mantıklıydı. Kruşçev mantıklıydı. Castro mantıklıydı. Mantıklı kişiler, toplumlarının tümüyle yok olmasına çok yaklaştı. Ve bu tehlike bugün hala var” diyor McNamara... “Küba Füze Krizi'nden çıkarılacak en büyük ders şudur: İnsan zafiyeti ile nükleer silahların sonucu bilinmez birlikteliği ulusları yok eder” diye ekliyor.

Gelgelelim Errol Morris'in “100 Yılın İtirafı”nda yakaladığı en ilginç şey bir adamın çıkıp akıl almaz itiraflarla Amerika'nın kendisinden rol çalıyor olması değil bize kalırsa. Bize verdiği hayat ve politika dersleri ya da itirafların kendisi de değil. İlginç olan, artık masadaki bütün kredisini geri alıp oyundan çıkan birinin bir tür ‘dengeler dışı’ otoriteye dönüşmesi... McNamara, belgesel boyunca aslında herkesin bildiği şeyleri anlatıyor, onu dinlenir kılan tek şey, bütün bu kararlar havuzunun musluklarından biri olması ve işi bitince bu pragmatizm savaşını dışarıdan belli belirsiz bir şekilde desteklemeye devam etmesi...

“100 Yılın İtirafı”nı izlerken bu belgeselin bir devam filminin pek yakında karşımıza çıkabileceğini hissediyoruz. Muhtemelen yıllar sonra, belki de bu kez “200 Yılın İtirafı” adı altında, sistemde kirlenmiş ve yine sistemde paklanmış farklı bir isim daha karşımıza çıkacak. Bu kez konumuz Vietnam, Küba ya da Sovyetler Birliği değil, bağlamın gerekliliği olarak Ortadoğu olacak. Zira sistem, kendi politikasını, kendi savaşını, kendi barışını ve nihayetinde kendi itiraflarını üretmeye devam edecek.

“İnandığımız ve gördüğümüz... Muhtemelen ikisi de yanlış” diyor McNamara, Morris'in kamerası karşısında. Domino taşları yıkıldıktan ve yenileri inşa edildikten yıllar sonra.



RET

Genç yönetmen **Demet Sever**, "**Ret**"te askerliğin hamaset kısmını dışarıda bırakıp sınırlarını 'mizahi' unsurlarla belirlese de, vicdani redde bakışın ciddiyetini kavradığını ortaya koyuyor. Yönetmenin bu meseleyi geçmişte anlatması, konuya ironik bir çerçeve çiziyor.

YÖNETMEN Demet Sever
YAPIM 2015 Türkiye
SÜRE 11 dk.

VİCDANİ RET ÜZERİNE OLAN FİLM, KONUYU BİRAZ ESKİLERE YANI 1. DÜNYA SAVAŞI YILLARINA TAŞIYOR. DÖNEMİN ASKERLİK ŞUBESİNDE geçen "Ret", savaşa gitmemek için türlü numaralara başvuran kişilerden biri olan Salim'e odaklanıyor. Film iki subayın önünde görme engelli olduğunu söyleyen bir gençle başlıyor. Subaylar, elinde belgeyle gelen ve göremediğini söyleyen genci teste tabi tutuyor. Hal ve tavırlarından bu konuda deneyimli olduklarını belli eden askerler, gencin numarasını basit bir hamleyle ortaya çıkarıyor. Zira askerlerin bu konuda neden deneyimli olduklarını, kapıda bekleyen ve savaşa gitmelerinde 'engel' olduğunu göstermeye gelen kişileri görünce anlıyoruz.

12'nci Akbank Kısa Film Festivali kapsamında gösterilen "Ret", savaşın yüzyıllar geçse de insanda ne gibi reflekslere yol açabileceğinin özeti. 1. Dünya Savaşı'ndan günümüze, Türkiye'de vicdani ret hâlâ

tanınmış değil. Zaten vicdani reddin dünyadaki 'hak olarak tanınma' tarihine bakarsak ilk olarak 1916'da İngiltere'de kabul edildiğini görebiliriz. Günümüz Türkiye'sinde, o günden bugüne değişen şey ne diye sorarsak; 'bir grup cesur' insanın, çürük raporu yerine artık vicdani reddini açıklayabiliyor olduğunu söyleyebiliriz. Elbette hapis cezası ve kaçak yaşamın öncesinde...

Yıllar içindeki 'gelişim!' göz önüne alındığında, yönetmen Demet Sever'in bu meseleyi geçmişte anlatması, konuya ironik bir çerçeve çiziyor. Genç yönetmen, filmde askerliğin hamaset kısmını dışarıda bırakıp sınırlarını 'mizahi' unsurlarla belirlese de, vicdani redde bakışın ciddiyetini kavradığını ortaya koyuyor.

"Ret" kostüm, mekan, renk ve sinemasal dil açısından acemilikler barındırsa da, oyunculuklar açısından belli bir çıtanın üstüne çıkıyor.

Hasan Cömert, Evrim Kaya ve Şenay Aydemir'le

ON SEANSI

her cuma
saat: 22.00'de



www.hayattv.net



/hayat_tv



posta@hayattv.net

Frekans Bilgilerimiz: Türksat 3A, Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

milyonerlerin değil, milyonların televizyonu



hayat
televizyonu



1- İstanbul'un süresi 11 güne düştü

İstanbul Film Festivali, bu yıl 35 yaşında. 35 yıllık maratonun Türkiye sinema kültürüne ne çok şey kattığını bir düşünün. Geleneksel 15 günlük maraton bu yıl 11 güne düşürüldü. Bu iyi mi olacak kötü mü olacak yaşayıp göreceğiz. 7 Nisan'da festivalimiz başlıyor ve programda 221 film var. Umarız bu yıl hayırlı bir festival geçiririz!

2- Nürnberg'in galibi "Toz Bezi"

Türk sinemasının Almanya şubesi gibi çalışan 21. Türkiye Almanya Film Festivali, namı diğer Nürnberg Film Festivali'nde Ahu Öztürk'ün yönettiği "Toz Bezi" en iyi film seçildi. "Toz Bezi"ndeki performanslarıyla Asiye Dinçsoy ve Nazan Kesal da En İyi Kadın Oyuncu ödülünün sahibi oldu. Seyirci ödülünü ise Özcan Alper'in "Rüzgarın Hatıraları" adlı filmi kazandı.

3- Nükleer ile imtihanımız: Nükleer Alaturka

"Benim Çocuğum" gibi şahane bir belgesel çeken yönetmen Can Candan, yeni belgeseli "Nükleer Alaturka"da Türkiye'nin nükleer hikayelerine odaklanacak. Türkiye'nin nükleerle imtihanından çıkan kimi zaman sarsıcı, kimi zaman trajikomik ve kimi zaman da absürd hikayelerin anlatılacağı belgesel için Indiegogo'da kampanya başlatıldı. Yardımcı olmak isteyenlere duyurulur!

4- Ayrımcılığa filmlerden bakmak

Displinlerarası sanat festivali Pera Fest bu yıl "Ayrımcılığa karşı sanat" temasını işliyor. 21 Mart'ta başlayacak festivalin sinema ayağında bu temaya uygun olarak Haluk Ünal'ın "Saklı Hayatlar", Emin Alper'in "Tepenin Ardı" ve Özcan Alper'in "Rüzgarın

Hatıraları" filmleri gösterilecek. Gösterimler 26 Mart'ta Fransız Kültür Merkezi'nde yapılacak.

5- Boston'da Irmak'a mükemmellik ödülü

Dün başlayan Boston Türk Film Festivali'nde "Sarmaşık", "Dedemin İnsanları", "Nadide Hayat", "Limonata", "Mustang", "Motör", "Hasret", "Nefesim Kesilene Kadar", "Bulantı", "Kalandar Soğuğu", "Ana Yurdu", "Kar Korsanları", "Abluka" gibi filmler gösterilecek. Festivalde Çağan Irmak'a da Mükemmellik Ödülü verilecek.

ROCK FM 94.5

7. CADDE



SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER CUMA 20.00 / 22.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>



“ SONUÇTA SİNEMA HAYATI ANLATTIĞI İÇİN, BENCE BİR MÜHENDİS DE,
MİMAR DA, BANKA MEMURU DA SİNEMA YAPABİLİR. ”

Ferzan Özpetek